

1.

Никой не дойде на рождения ми ден.

Имаше маса със сладкиши и лакомства, с картонени шапки на всяко място и празнична торта със седем свещи в центъра на масата. На тортата беше нарисувана книга от захарна глазура. Майка ми, която бе организирала празненството, ми каза, че според госпожата в пекарната никога преди не бяха поставяли книга на торта за рожден ден и че за момчета били футболни топки или космически кораби. Моята книга им беше първата.

Когато стана ясно, че никой няма да дойде, мама запали седемте свещи на тортата и аз ги духнах. Изядох парче торта, както и малката ми сестра и една от приятелките ѝ (двете присъстваха на празненството като наблюдателки, не като гости), преди да избягат с кикот в градината.

Мама беше приготвила празнични игри, но тъй като нямаше никой, дори сестра ми, не играхме игри и аз сам развих вестника, с който бе увит подаръкът, и намерих вътре синя пластмасова фигурка на Батман. Бях тъжен, че никой не бе дошъл на празника ми, но щастлив, че си имах фигурка на Батман, а и подаръкът за рождения ми ден чакаше да го прочета – комплект от книгите „Нарния“, който си взех в стаята на горния етаж. Легнах на леглото и се увлякох в историите.

Обичах да чета. Книгите тъй или иначе бяха по-безопасни от хората.

Родителите ми също така ми бяха подарили „Най-доброто от Гилбърт и Съливан“, към двете издания, които вече имах. Бях заобичал Гилбърт и Съливан още когато бях на три, когато най-малката сестра на татко, леля ми, ме беше завела да гледам „Йоланта“ – мюзикъла, пълен с лордове и феи. Съществуването и естеството на феите ми бяха по-понятни от лордовете. Скоро след това леля ми беше починала от пневмония в болницата.

Онази вечер баща ми се върна вкъщи от работа и донесе картонена кутия. В картонената кутия имаше едно котенце с мека козина, с неясен пол, което веднага нарекох Пухчо и което обикнах безкрайно, с цялото си сърце.

Пухчо спеше нощем в леглото ми. Приказвах му понякога, когато малката ми сестра не беше наоколо, почти очаквайки да ми отговори с човешки глас. Така и не го направи. Не му се сърдех. Котето беше обичливо, любопитно и добър приятел за някой, чийто седми рожден ден е минал с маса с хрупкави бисквити, поръсени с кристална захар, желиран крем, торта и петнайсет празни сгъваеми стола.

Не помня да съм питал изобщо някое от другите деца в класа защо не бяха дошли на празника ми. Нямахше нужда да ги питам. Те не ми бяха приятели в края на краищата. Бяха просто децата, с които ходех на училище.

Бавно се сприятелявах, когато изобщо го правех.

Имах книги, а вече имах и котенцето си. Щяхме да сме като Дик Уитингтън и неговата котка, или ако Пухчо се окажеше особено умен – като сина на воденичаря и Котарака в чизми. Котето спеше на възглавницата ми и дори ме чакаше да се върна от училище, клекнало на алеята пред къщата, до оградата. Докато един ден, месец по-късно, беше прегазено от таксито, което докара миньора, копач на опали, за да отседне в къщата ни.

Не бях там, когато се случи.

Онзи ден се върнах от училище и котенцето ми не ме чакаше да ме посрещне. В кухнята имаше някакъв висок, дългокрак мъж с мургава кожа и карирана риза. Пиеше кафе на кухненската маса, както надуших. По онова време всичкото кафе беше мляно – горчив тъмнокафяв прах, който се вадеше от бурканче.

– Опасявам се, че имах малка злополука на идване – каза ми той бодро.
– Но не се притеснявай.

Говореше някак рязко, на непознат диалект. За първи път чувах южноафрикански диалект, както разбрах по-късно.

Той също имаше картонена кутия на масата пред него.

– Черното коте твое ли беше? – попита мъжът.

– Казва се Пухчо.

– М-да. Както казах – злополука на идване. Не се тревожи. Трупът е махнат. Няма да се притесняваш. Оправихме го. Отвори кутията.

– Какво?

Посочи кутията.

– Отвори я.

Миньорът, копач на опали, беше висок мъж. Носеше джинси и карирани ризи всеки път когато го виждах освен последния път. Имаше дебела верижка от светло злато на врата си. Нямах я, когато го видях за последен път.

Не исках да отворя кутията му. Исках да се махна и да остана сам. Исках да поплача за котенцето си, но не можех да го направя, докато имаше друг човек и ме гледаше. Исках да скърбя. Исках да погребя приятеля си в далечния край на градината, оттатък вълшебния кръг от зелена трева, в пещерата с рододендрони отпред, зад купата окосена трева, където никой не ходеше освен мен.

Кутията се раздвижи.

– Купих го за теб – каза мъжът. – Винаги изплащам дълговете си.

Пресегнах се и вдигнах капака на кутията, зачуден дали не беше някаква шега и дали котенцето ми не е вътре. Вместо него отдолу ме изгледа злобно рижо лице.

Копачът на опали извади котката от кутията.

Беше грамаден котарак на червено-кафяви ивици, едното му ухо бе отрязано наполовина. Гледаше ме яростно. На този котарак не му беше харесало да го държат в кутия. Не беше свикнал с кутии. Пресегнах се да го погалья по главата и се почувствах гузен заради изневярата към паметта на котенцето ми, но той се дръпна назад, тъй че не можах да го пипна, изсъска ми, а после се стрелна към отсрещния ъгъл на стаята, клекна там и се вторачи в мен с омраза.

– Ето така. Котка за котка – каза копачът на опали и разроши косата ми с мазолестата си ръка.

После излезе в коридора и ме остави в кухнята с котарака, който нямаше нищо общо с котенцето ми.

Мъжът надникна вътре през откренатата врата:

– Казва се Монстър.

Прозвуча като лоша шега.

Отворих широко кухненската врата, за да може котката да излезе навън. После се качих в спалнята си, проснах се на леглото и заплаках за моя Пухчо. Когато родителите ми се върнаха същата вечер, не мисля, че стана дума за котето ми.

Монстър живя с нас около седмица или повече. Слагах му котешка храна в паничката сутрин и отново вечер, както бях правил за котето си. Клякаше до задната врата, докато аз или някой друг го пуснеше навън. Мяркаше се в градината, промъквайки се от храст на храст, по дърветата или в тревата. Можехме да проследим движението му по мъртвите синигерчета и дроздове, които намирахме, но рядко го виждахме.

Пухчо ми липсваше. Знаех, че човек не можеше просто да замени живо същество, но не смеех да мрънкам на родителите си за това. Скръбта ми щеше да ги смуги – края на краищата, след като котенцето ми беше загинало, бяха го заменили с друга котка. Щетата беше поправена.

Всичко се върна и докато се връщаше, знаех, че нямаше да е за дълго – всички неща, които си спомнях, седнал на зелената пейка до малкия вир, който Лети Хемпсток някога ме бе убедила, че е океан.

